

νώσεις τοῦ σώματος) Ἄνδρ. Πάσι σάν ἀβαριᾶτος (δηλ. ὡς παθὼν ζημίαν ἀβαρίας, ἄρα σκεπτικός, περίλυπος) Μεγίστ. 2) Ὁ ἐξ ἀβαρίας προερχόμενος σύνθηθ.: Ἀβαριᾶτο προῖμα - ρύζι - σιτάρι κττ. (ἦτοι τὸ προερχόμενον ἐκ πλοίου ὑποστάντος ἀβαρίαν) σύνθηθ. Κοιτῶν ἀβαριᾶτα Κάλυμν. κ. ἄ. β) Μεταφ. ἀτημέλητος Μεγίστ.

ἄβαρος ἐπίθ. Ἀθῆν. Ἰων. (Σμύρν.) Πελοπν. (Λακων. Λάστ. Μεσσ.) κ. ἄ. ἄβαροις Ἡπ. (Ἰωάνν.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄβαρε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. βάρος. Πβ. ἀρχ. ἀβαρής.

1) Ὁ μὴ ἔχων βάρος ἱκανόν, ἐλαφρὸς Ἡπ. (Ἰωάνν.): Ἀβαρον ἀρνὶ (τὸ ἔχον μὲν ὄγκον, οὐχὶ ὅμως καὶ ἀνάλογον βάρος). β) Μεταφ. ὁ μὴ ἔχων βάρος νοῦ, ἀνόητος, μωρὸς Ἀθῆν. (παλαιότ.). Ἡ σημ. ἦδη παρ' Ἡσυχ. «ἀβαρής» ἀσύνετος». Συνών. ἀλαφρός, ἄμυαλος. 2) Ὁ ἐστερημένος βαρῶν, ἦτοι ἐνοχλήσεων, φροντίδων κττ., καὶ δὴ πλούσιος Θεσσ. (Ζαγορ.) Ἰων. (Σμύρν.) Θράκ. Πελοπν. (Λακων. Λάστ. Μεσσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τσακων. κ. ἄ.: Αὐτὸς εἶναι ἄβαρος Μεσσ. Εἶναι ἄβαρους ὁ κουνκὺρς Αἰτωλ. Ἐντερ ὁ ἄθροωπο ἐγὼ ἄβαρε (οὗτος ὁ ἄνθρωπος εἶναι πολὺ πλούσιος) Τσακων. Ὁ βασιλεὺς στερενὰ τῷδωκε τοῖς χάρες καὶ τὴν πλούτη κ' ἤρθε 'ς τὸν τόπο του ἄβαρος (ἐκ παραμυθ.) Πελοπν. Συνεκδ. καὶ ἐπὶ οἰκίας: Ἀβαρον σπῖτ' (πλουσία οἰκία, πλουσία οἰκογένεια) Αἰτωλ. β) Μέγας, πολὺς, ἐπὶ περιουσίας Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἐχ' ἄβαρ' περιουσία. 3) Ὁ μὴ βαρυνόμενος, ἄοκνος, ἀκούραστος (κατὰ σημασιολογικὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἀβάρετος (I), ὁ πβ.) Πελοπν. (Λακων.)

ἀβαρῶ Μῆλ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἀβάρα προστ. τοῦ ἀβαράρω κατὰ τὸ ἀντεστραμμένον σχῆμα ἀγάπα-ἀγαπῶ, τραύα-τραυῶ κττ.

Ἀπωθῶ, ἀπομακρύνω πλοῖον ἀπὸ τῆς ἀκτῆς πρὸς ἀποφυγὴν προσκρούσεως εἰς αὐτήν. Συνών. ἀβαράρω.

ἀβασανισιὰ ἡ, Ἀθῆν. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβασάνιστος κατὰ παρασχηματισμὸν διὰ τὸν ἀόρ. ἐβασάνισα. Ἰδ. ἀ- στερητ. 1 β. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἐλλειψις βασάνων, λυπηρῶν φροντίδων: Φρ. Τὸν δέρνει ἀβασανισιὰ (εἰρων. ἐπὶ ἀνθρώπου ἀμερίμνου ζῶντος ἐν εὐμαρείᾳ). Φρ. ἀντίθ. Τὸν δέρνει φτώχεια.

ἀβασάνιστα ἐπίρρ. Ἀθῆν. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβασάνιστος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἄνευ βασάνων, ἄνευ φροντίδων οἰκονομικῶν κττ. ἔνθ' ἄν.: Περωῶ ἀβασάνιστα. Ἀθῆν. Πῆρα ἔταν ἄντρα καὶ ζῶ ἀβασάνιστα, ἐνῶ προῖν βασανίζομουν αὐτόθ.

ἀβασάνιστος ἐπίθ. Κυκλ. (Θήρ. Νάξ.) κ. ἄ. ἀβασάνιστους Θεσσ. Μακεδ. (Βογατσ. Σιάτ.) κ. ἄ. ἀβασάνιος Πελοπν. (Καλάβρυτ. Τρίκκ. Φεν.) Πόντ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερητ. α- καὶ τοῦ ρ. βασανίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ μὴ ὑποστὰς βάσανα, ἦτοι ταλαιπωρίας, θλίψεις κττ., ἀντίθ. τοῦ βασανισμένου Κυκλ. (Θήρ. Νάξ.) Μακεδ. (Βογατσ. Σιάτ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Τρίκκ. Φεν.) κ. ἄ.: Ἀβασάνιγη ζωὴ κάνει αὐτὸς Τρίκκ. Εἶναι ἀβασάνιστος ἄνθρωπος, 'ς τὰ νῆατα του δὲν ἔχει κουρασθῆ Θήρ. Ἀβασάνιστος

εἶναι καὶ δὲ θέλει νὰ κάνῃ αὐτὴ τὴ δουλειὰ (δηλ. βαρύνεται, ὀκνεῖ νὰ τὴν κάμῃ, διότι δὲν ἐκοπίασεν εἰς τὸν βίον του) αὐτόθ. Ἐν τῇ προκειμένῃ σημ. φέρεται τὸ ἐπίρρ. ἀβασανίστως παρ' Αἰλιαν. 10, 14 «οἱ γὰρ ἱέρακες ὀρνίθων μόνον ταῖς ἀκτίσι τοῦ ἡλίου ραδίως καὶ ἀβασανίστως ἀντιβλέποντες...». 2) Ὁ μὴ προξενῶν βάσανα, ἐπὶ τόπου Θεσσ.: Ἀβασάνιστους κόσμους (τόπος, ἔνθα δὲν ὑπάρχουν βάσανα).

ἀβασίλευτος ἐπίθ. Ἄνδρ. κ. ἄ. — ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωὴ 90 καὶ 170 ΓΜαρχορ. Μικρὰ ταξίδ. 120 — Λεξ. Περίδ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀβασίλευτος.

Ὁ μὴ βασιλεύσας, ὁ μὴ δύσας, κυριολ. μὲν ἐπὶ τοῦ ἡλίου, συνεκδ. δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ λυκόφωτος καὶ τῆς ἡμέρας ἔνθ' ἄν.: Ὁ ἥλιος ἦτον ἀκόμη ἀβασίλευτος, ὅταν ἦλθα Περίδ. Φῶς ἀβασίλευτο ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. 170 Ἀβασίλευτη μέρα (ἡμέρα, ἡ ὁποία ἀργεῖ νὰ τελειώσῃ) ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. 90. || Ἐπιρρηματ. φρ. Ἀβασίλευτος ὁ ἥλιος ἠφνένε (κατ' ἔλλειψιν τῆς μετοχ. ὄντας, ἦτοι πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου) Ἄνδρ. Πβ. ἐν λ. ἀβάρετος ὁμοίαν φρ. Ἀβάρετος ὁ ἥλιος || Ποίημ.

Λάμψι χρυσῇ ἀβασίλευτη τριγύρο πλημμυρίζει ΓΜαρχορ. ἔνθ' ἄν.

ἀβασκαντία ἡ, Κέρκ. Παξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβάσκαντος.

Εὐχὴ ἐκκλησιαστικὴ ἀναγινωσκομένη ὑπὸ τοῦ ἱερέως ἐπὶ τοῦ ὑποπεσόντος εἰς βασκανίαν πρὸς θεραπείαν τοῦ νοσήματος ἔνθ' ἄν.: Ἐκραξα τὸν παπᾶ καὶ τοῦ διάβασε τὴν ἀβασκαντία Κέρκ. Ἦλεε ἡ μάνα τον πῶς ἦταν ἀβασκαμένος καὶ ἐκράξανε τὸν παπᾶ νὰ τοῦ διαβάσῃ τὴν ἀβασκαντία Παξ.

ἀβάσκαντος ἐπίθ. Κυκλ. (Ἐρμούπ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Αἴγ.) κ. ἄ. ἀβάσκαντους Ἡπ. (Ἰωάνν.) Μακεδ. (Βογατσ.) κ. ἄ. — ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 4 ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 55 ἀβάσκατος ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,147 (ἐκδ. 1912) ἀβάσκατος Ἡπ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀβάσκαντος συχνάκις ἀπαντῶν ἐν παπύροις. Πβ. BGU 811, 5 «τὰ ἀβάσκαντά σου παιδία», 714, 12 «ἄσπασαι καὶ τὰ ἀβάσκαντά σου τέκνα» = ποῦ νὰ μὴ βασκαθοῦν!

Ὁ μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ τῆς βασκανίας, ὁ μὴ βασκαννόμενος ἔνθ' ἄν.: Εἶναι ἀβάσκαντος γιατί ἔχει φυλαχτὸ ἀπάνω του Κυκλ. Τί τ' βάζ'ς σκόρδου; αὐτὸς εἶναι ἀβάσκαντος Ἰωάνν. Εἶναι ἔξυπνο καὶ γνωστικὸ τ' ἀβάσκαντο! (ποῦ νὰ μὴ βασκαθῇ!) ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν. Σωστός τράγος ὁ ἀβάσκατος, ὅλα τοῦ κορμιτοῦ τον καὶ τῆς ὄψις τον τὰ σημάδια μὲ τράγο τὸν παρῶμοιαζαν! ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν. || Ποίημ.

Ἄλλη μιλάει γὰρ τὰ μαλλιά τῆς ἄλλης, τοῖς πλεξοῦδες, ποῦ εἶναι σάν δειτρογαλῆς καὶ μαῦρες, κορακάτες, καὶ λέει πῶς μὲ τὸ γύτεμα τ' ἀβάσκαντα τρανεύουν

ΣΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀμάτιστατος.

ἀβάσταγα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀνεβάστιγα Γ'Αθάν. Δέκα ἔρωτ. 121.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβάσταγος, δι' ὃ ἰδ. ἀβάσταχτος.

Ἀνυπομόνως, ἀκρατῆτως: Χιλιμντροῦσε ἀνεβάστιγα αὐτὸ τὸ βαρβᾶτο τ' ἄλογο!

ἀβασταξιὰ ἡ, Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κυκλ. Κωνπλ. κ. ἄ. ἀβαστηξιὰ Μακεδ. ἀβασταγὰ Κυκλ. Μακεδ. (Καταφύγ.) κ. ἄ.

